

Zabiják I.

Zatímco Regina jen nevěřicně zírala, neschopna slova, magistr se zdál být zaujat a částečně snad i pobaven.

„Zajímavé,“ zabručel si pod vousy.

Máťa mohl být prozatím spokojený; evidentně se mu dařilo toho zabijáka rozptýlit, a získat tak další čas. Velmi dobře si však uvědomoval, že musí zůstat nadmíru ostražitý. Neměl situaci ani zdaleka pod kontrolou a už vůbec neměl vyhráno. Co se bude dít dál, zůstávalo krajně nejisté a nevypočitatelné.

„Vy tedy chcete říct...“ pokračoval magistr ve svých úvahách a bezelstně si sáhl do náprsní kapsy pro tužku a poznámkový blok. Ani ve snu by ho nenapadlo, jakou právě udělal chybu.

Matouš si byl naprosto jistý, že ten chlapík v příštím okamžiku vytasí zbraň. ‘Bože, on mě oddělá přímo tady v mém vlastním obýváku, před mou vlastní ženou!’ problesklo mu hlavou. Vymrštil se z křesla a dobře mířeným kopem do magistrova hrudníku převrátil křeslo i s jeho obsahem vzad. Třemi mohutnými skoky se dostal až k francouzskému oknu do zahrady a bez zaváhání jím proskočil. V okamžiku byl až u plotu, který bez problémů překonal, a za pár vteřin už byl dostatečně daleko, aby si byl jist svým bezpečím. Vyzávl. Ale bylo to jen o fous!

Magistr Slezák se nemotorně zvedl ze země, oprášil svůj oděv a dal se do smíchu. Regina pro změnu do pláče.

- - -

Seděl jsem na matraci zády opřený o zeď a přemýšlel o tom, jak tenká je hranice mezi snem a skutečností, mezi blouzněním a realitou, mezi pošetilými konstrukcemi nahrazujícími život a životem samým. Ale nijak mě to netrápilo, neměl jsem pocit, že to zrovna teď musím vyřešit. Oči se mi už klížily. Po tom, co jsem měl za sebou, nebylo divu. V matném světle lampičky, stojící na zemi hned vedle matrace, jsem chvíli tiše pozoroval záplavu dlouhých plavých vlasů rozprostřených v tisících neposedných pramínků po celém polštáři vedle sebe. S největší námahou jsem potlačil nával něžnosti a nutkání je pohladit, políbit, přitisknout se k ní, obejmout ji...

Za žádnou cenu jsem ji ale nechtěl probudit. Největší štěstí v životě je mít komu dávat svoji lásku. Bez ohledu na okolnosti nebo následky.

Všechno ostatní jsou nepodstatné pitomosti. Moji nejbližší už by ji ale ode mě nepřijali.

Zrak mi sklouzl k oknu, kde ještě pořád stála rybářská stolička, foťák s objektivem na stativu a na parapetu položený dalekohled s nočním viděním, poznámkový blok a pár tužek. Musel jsem se usmát. Bylo to všechno najednou tak daleko, tak dávno, byly to kulisy z docela jiného světa, který už není.

Co všechno jsme museli prožít, než jsme se dostali až sem?! Najednou to ale nebylo důležité a tím méně důležité bylo o tom přemýšlet, rozebírat to nebo se dokonce snažit něco pochopit. Nebylo třeba vysvětlovat, omlouvat se, prosit za odpuštění. Jako mávnutím kouzelného proutku to bylo všechno pryč. To všechno už máme za sebou. Všichni jsme vysvobození, konečně jsme volní. Rozbil jsem ta pouta rezignace, letargie, zvyku a smířenosti s tím, že se už nikdy nic nestane, že už nám život nic nepřinese, že nás už nic nečeká. Vykoupil jsem nás svou proradností, sobectvím a bezohledností. Může to snad znít bláznivě, ale je to tak.

Zhasl jsem světlo a tlumeně zívá. Žebra mě pořád ještě trochu bolela, a tak jsem si je rukou přidržel, abych mohl co možná nejtíšeji vklouznout pod peřinu. Zlehka jsem položil hlavu na polštář, který jsem opatrně posunul co nejbliž k jejímu. Vnímálem jsem vůni jejích vlasů, teplo jejího těla. Spolu s klidem a smířením, které jsem cítil kdesi hluboko ve své pochroumané hrudi, mě to všechno konejšivě uspalo. Po dlouhé době jsem spokojeně usnul.

Jmenuji se Matouš Nebřenský a toto je můj skutečný příběh; nic jsem nevynechal, nic jsem si nepřimyslel, nic neskrývám. Prodávám, jak jsem nakoupil. V tuto chvíli, kdy ho začínám vyprávět, je mi čtyřicet dva let. Býval jsem středoškolským učitelem, měl jsem manželku, dnes už téměř osmnáctiletou dceru, vcelku poklidnou, zajištěnou existenci. Měl jsem domov. Teď už nejspíš nemám ani jedno. Víím, že podle učebnic, podle psaných i nepsaných pravidel společenského chování bych teď měl litovat, měl bych propadat sebelítosti, zoufalství a ze všech sil se pokoušet získat to všechno zpátky. Je mi líto, ale žádné návaly zmaru a beznaděje nezažívám a nic na světě si nepřeji méně, než vrátit všechno do starých kolejí. V zájmu svém i všech svých blízkých.

Možná jsem už v téhle chvíli „žebraček“ a za pár dní se ze mě dost možná stane i „bezdomovec“, má žena mě nenávidí – a proč si nepřiznat, že nade vši pochybnost právem – vlastní dcera se za mě stydí a nehlásí se ke mně – a proč si nepřiznat, že jsem jí v tomhle ohledu nedal na vybranou – a návrat do školy, kde jsem ještě donedávna učil, je v podstatě nemožný, a to hned z několika důvodů, které teď nemůžu ani nechci podrobně rozebírat. Nic z toho mě netiží.

Čistě filozoficky vzato, samozřejmě nelze MÍT ženu, dítě, rodinu, domov nebo práci, nikoho a nic z toho nelze v doslovném smyslu slova MÍT, tedy vlastnit. Můžeme požívat sympatií, náklonnosti, důvěry a lásky svých blízkých, můžeme být schopni obsáhnout a vykonávat určité penzum pracovních činností. Skutečně vlastnit nemůžeme ani domov, nanejvýš tak dům, kde se domov může, ale taky nemusí vytvořit, můžeme vlastnit pracovní smlouvu, která se ale ve vteřině může stát jen bezcenným kusem papíru. Nic z toho, co můžeme fyzicky vlastnit, nedává smysl a není jistotou ničeho.

To jediné, co nám nikdy nikdo (až na jistého pana Alzheimer) nevezme a co je naším jediným skutečným vlastnictvím, jsou naše prožitky, naše zkušenosti, všechno to, čím jsme a čím budeme. Za každý nový prožitek, za každou nově získanou zkušenost však platíme určitou cenu. Je-li taková cena přiměřená užítku, který od získání nového zážitku očekáváme, transakce se uskuteční a cosi nového prožijeme. Jediným problémem je, že cena i skutečný

užitek jsou neznámé proměnné a pro nás v drtivé většině případů zapeklitě neznámé proměnné. Když se podívám zpátky, nedokážu při nejlepší vůli posoudit, jestli to všechno stálo za to. Je to ale stejně jedno, nemá to žádnou důležitost. Stalo se a nemůže se odestát. A asi to tak mělo být. Při vědomí toho, co všechno jsem cestou napáchal, dívám se a chci se dívat dopředu.

Dost možná, že to jediné, co ještě zbývá udělat, je sepsat to a s někým se o to podělit, i když sám přesně nevím proč a k čemu by to mělo vést. Snad to může být dodatečná omluva těm, kterých se to týká a kterým jsem ublížil... a kterým jsem tak zároveň pomohl nejvíc, jak jsem jen dokázal.

Bylo ráno a já jsem si vědom toho, že bych to ráno měl pěkně pečlivě vykreslit patřičně barvitým popisem, měl bych podrobně rozebrat jeho atmosféru, počasí, všechny jeho zvuky, nálady, pocity, přísliby... zkrátka měl bych na čtenáře kydat všechny ty nepodstatné kecy, které stejně nikoho nezajímají, a každý se nemůže dočkat, aby už je měl konečně za sebou, nebo je prostě rovnou přeskočí. Popravdě netuším, jaké to ráno bylo počasí ani jakou mělo atmosféru nebo kouzlo. Asi nemělo žádnou atmosféru ani kouzlo. Bylo to tuctové, všední, obyčejné ráno, kdy člověk musí vstát před sedmou z postele, i když se mu tak strašně nechce, musí absolvovat všechny obvyklé ranní procedury a nakonec odejít do práce, kterou nesnáší.

Tak asi takové to bylo ráno. Sešel jsem už oblečený malátným krokem po schodech do haly a automaticky zamířil do jídelny. Zase jsem tu byl poslední a zase jsem tu byl pozdě. Moje žena, Regina, trvala na tom, že každý den musíme snídat společně. Vedlo ji k tomu patrně zvrácené přesvědčení, že společná snídaně jakýmsi tajemným způsobem tmelí rodinné vztahy, a to i navzdory tomu, že onu povinnou společnou snídani už všichni členové domácnosti, včetně jí samotné, upřímně nenávidí. Regina stála u kuchyňské linky a dopékala topinky. Když jsem procházel kolem ní, maně mě napadlo, kdy jsem asi poprvé míjel svou beze sporu velmi atraktivní a žádoucí ženu, aniž bych pocítil potřebu ji při chystání snídaně obejmout, políbit na šíji (má žena má nádhernou labutí šíji; labutí šíje je důležitá, jak víme z literatury!), plácnout po zadečku nebo jen zlehka pohladit po zádech. Jak je to dávno, kdy jsem naposledy pocítil tu potřebu, to nutkání, a jak mnohem dávnější dávno, kdy jsem toto puzení přetavil v láskyplný čin? Už nejspíš blázním. Budu muset trochu omezit to pití.

Regině je třicet osm let a má nejspíš dojem, že jí už pomalu ujíždí vlak. Nikdo na světě jí nepřesvědčí, že je to nesmysl. Je to stále mimořádně krásná a přitažlivá žena a s přibývajícimi roky je snad čím dál půvabnější. Její mladistvý půvab pozvolna nahrazuje takřka uhrančivý šarm a elegance středního věku, charisma a rafinovaná ženskost a samozřejmě už z ní vyzařuje i těžko definovatelné, neodolatelné a lehce tajuplné kouzlo životní zkušenosti. Popravdě

řčeno, nepřestávám se divit tomu, proč je vlastně pořád se mnou. Její krásně lesklé uhlově černé vlasy stále nepotřebují ani šp